

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 24CoCsp/11/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2120203226
Dátum vydania rozhodnutia: 08. 06. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ľubica Spálová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2022:2120203226.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedníčky senátu: JUDr. Ľubica Spálová a sudkýň: JUDr. Andrea Dudášová a JUDr. Dominika Horváthová, v spore žalobcu: U. X., nar. X.X.XXXX, adresa F. O. P., E. Y. XXX, zastúpeného advokátskou kanceláriou: Sidor & partneri, s.r.o., so sídlom Hlohovec, Železničná 4/A, IČO: 52 635 970, proti žalovanému: Home Credit Slovakia, a.s., so sídlom Piešťany, Teplická 7434/147, IČO: 36 234 176, zastúpenému advokátskou kanceláriou: Advokátska kancelária GOLIAŠOVÁ GABRIELA, s.r.o., so sídlom Piešťany, Teplická 7434/147, o priznanie primeraného finančného zadostučinenia vo výške 800,- Eur, na odvolanie žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Trnava č.k. 39Csp/22/2020-99 zo dňa 21.7.2021, takto

rozhodol:

- I. Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e**.
- II. Žalobcovi **p r i z n á v a** nárok na náhradu trov odvolacieho konania voči žalovanému v plnom rozsahu.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom prvoinštančný súd v celom rozsahu vyhovel žalobe žalobcu, keď vo výroku rozhodol nasledovne:

- I. Žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi primerané finančné zadostučinenie vo výške 800,- eur do troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku.
- II. Žalovaný je povinný nahradiť žalobcovi trovy konania v rozsahu 100%.

2. Pri rozhodovaní prvoinštančný súd vychádzal z toho, že žalobca sa žalobou domáhal vydania rozhodnutia, ktorým by súd zaviazal žalovaného na zaplatenie žalobcovi primeraného finančného zadostučinenie vo výške 800,- EUR do troch dní od právoplatnosti rozsudku a trov konania. Návrh odôvodnil tým, že žalobca uzatvoril dňa 15.03.2012 so žalovaným Úverovú zmluvu č. SUA12/001228 (ďalej len „zmluva“), na základe ktorej mal žalovaný poskytnúť žalobcovi úver vo výške 5.149,- Eur (výška doplatku za motorové vozidlo), ktorý sa žalobca zaviazal splácať v 84 mesačných splátkach po 179,86 Eur, pri dojednanej ročnej úrokovej sadzbe 27,762175 % a RPMN 44,12%. Celková čiastka, ktorú mal žalovanému vrátiť bola 15.108,24 Eur. Keďže medzi stranami sporu nedošlo na základe predsporovej výzvy žalobcu mimosúdnej dohode, domáhal sa žalobca ochrany svojich práv na príslušnom súde. Žalobca vo svojej žalobe v zastúpení právnym zástupcom uviedol, že Zmluva je v rozpore s právnou úpravou, najmä zákonom č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej ako „zákon č. 129/2010 Z. z.“), teda že zmluva neobsahuje náležitosti vyžadované zákonom, pričom absencia alebo nesúlad týchto náležitostí so zákonom spôsobuje fikciu bezúročnosti a bezpoplatkovosti zmluvy. Okresný súd Trnava platobným rozkazom zo dňa 01.09.2019, sp. zn. 27Csp/85/2019 žalobe v celom rozsahu vyhovel a zaviazal žalovaného na zaplatenie sumy 5.633,62 EUR s 5% úrokom z omeškania ročne od 28.05.2019 do zaplatenia, vrátane zaplatenia trov právneho zastúpenia v rozsahu 100%. Žalovaný

uplatňovanú sumu spolu s úrokom omeškania ako aj trovami právneho zastúpenia v celom rozsahu uhradil. Pretože žalovaný nepodal odpor, nadobudol patobný rozkaz právoplatnosť. Vo veci existuje porušenie povinnosti veriteľom, spotrebiteľ (žalobca) úspešne uplatnil na súde porušenie predmetných povinností, príčinná súvislosť. Žiadne ďalšie podmienky na priznanie finančného zadosťučinenia pritom zákon nevyžaduje.

3. Prvoinštančný súd skonštatoval, že v konaní nebolo sporným, že žalovaný poskytol žalobcovi ako spotrebiteľovi peňažné prostriedky, čerpané na základe úverovej zmluvy č. SUA12/001228, že súd právoplatne rozhodol (v konaní Okresného súdu Trnava sp. zn. 27Csp/85/2019 dňa 01.09.2018), že žalobcovi súd priznal bezdôvodné obohatenie v sume 5 633,62 Eur, ktorú platil žalovanému nad rámec skutočne vyčerpaných prostriedkov z úveru, ktorú sumu žalovaný žalobcovi vyplatil.

4. Právne prvoinštančný súd vec posúdil na základe aplikácie ust. § 3 ods. 5 zák. č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa (ďalej aj len ZoOS), § 52 zák. č. 40/1964 Z.z. Občianskeho zákonníka v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy (ďalej aj len OZ) s použitím § 151 ods. 1 CSP.

5. Vo vzťahu k § 3 ods. 5 ZoOS uviedol, že ide o ustanovenie s tzv. relatívne neurčitou hypotézou, ktorá neustanovuje žiadne kritériá na vymedzenie toho, čo predstavuje primerané finančné zadosťučinenie a ako treba určiť jeho výšku. Novšie znenie Zákona o ochrane spotrebiteľa dokonca ešte zmiernilo podmienky poskytnutia primeraného finančného zadosťučinenia, pretože sa v súčasnosti poskytuje aj bez toho, aby porušenie práva alebo povinnosti spotrebiteľa ustanovené Zákonom o ochrane spotrebiteľa alebo osobitným predpisom, bolo spôsobilé privodiť ujmu spotrebiteľovi. V prejednávanom prípade pritom možno konštatovať, že zo strany žalovaného došlo i k takému porušeniu spotrebiteľského práva, ktoré bolo bez ďalšieho spôsobilé privodiť ujmu spotrebiteľovi spočívajúcu v nezákonnom preplatení úveru, a teda k strate finančných prostriedkov, pričom k uvedenej finančnej ujme i reálne došlo, a to v rozsahu priznaného bezdôvodného obohatenia v konaní sp. zn. 27Csp/85/2019.

6. Žalovaný v konaní sporoval, že nedošlo k naplneniu predpokladov na priznanie primeraného finančného zadosťučinenia podľa § 3 ods. 5 ZoOS, s tým, že pre vznik nároku na primerané zadosťučinenie musí byť preukázané, že žalovaný svojím konaním porušil súčasne (kumulatívne) ustanovenia zákona o ochrane spotrebiteľa a osobitného právneho predpisu, pričom žalobca dané porušenie nepreukázal. Súd prvej inštancie mal však za to, že uvedené ustanovenie danú kumuláciu nevyžaduje (norma neobsahuje žiadne slovné spojenie "a súčasne", či "a zároveň"), keď i z judikatúry (napr. rozsudok Najvyššieho súdu SR zo dňa 30.01.2019, sp. zn. 6Cdo/127/2017) je zrejmé, že na vznik nároku na primerané finančné zadosťučinenie postačuje vo všeobecnosti porušenie práva na ochranu spotrebiteľa bez potreby, aby toto konkrétne porušenie bolo deklarované vo výroku rozhodnutia (so súdnym judikovaním konkrétneho nároku, zo zodpovednosti za škodu, z bezdôvodného obohatenia, a pod.). Základným predpokladom úspešného uplatnenia práva na primerané finančné zadosťučinenie je teda porušenie práva alebo povinnosti podľa osobitných predpisov slúžiacich na ochranu spotrebiteľa.

7. V konaní nebolo sporným, že žalobca ako spotrebiteľ bol úspešný v predchádzajúcom spore voči žalovanému a bolo mu priznané bezdôvodné obohatenie z titulu preplatenia úveru poskytnutého zo strany žalovaného. Porušenie práva spotrebiteľa tak súd videl v nedodržaní predpisov o ochrane spotrebiteľa, inak by nevznikol právny titul na vyplatenie bezdôvodného obohatenia v konaní sp. zn. 27Csp/85/2019. Za nedodržanie predpisov určených na ochranu spotrebiteľa je pritom zodpovedný žalovaný ako dodávateľ - poskytovateľ úveru a osoba, ktorá má pri ich poskytovaní (ktoré je predmetom podnikania žalovaného) postupovať s odbornou starostlivosťou. Žalovaný tak počas dlhšieho obdobia od žalobcu prijímal peňažné prostriedky na základe právneho úkonu, ktorý bol v rozpore so zákonom. Pre takýto prípad zákonodarca zaviedol ustanovenie § 3 ods. 5 ZoOS, pričom došlo k naplneniu hypotézy tejto právnej normy, keď v prípade žalobcu ide o spotrebiteľa, ktorý úspešne uplatnil porušenie práva ustanoveného zákonom o ochrane spotrebiteľa a v takom prípade má právo na finančné zadosťučinenie od „porušovateľa zákona“. Jedinou podmienkou je, aby finančné zadosťučinenie bolo primerané.

8. Ak žalovaný argumentuje vôľou žalobcu ako spotrebiteľa zmluvu uzavrieť za daných podmienok, uvedené neobstojí. Bolo zákonnou povinnosťou žalovaného ako poskytovateľa úveru predložiť spotrebiteľovi na podpis zmluvu, ktorá bude obsahovať všetky povinné náležitosti v zmysle ZoSÚ, ktorú povinnosť žalovaný preukázateľne pri poskytovaní spotrebiteľského úveru porušil. V uvedenom zmysle sú právne závery vyplývajúce z rozhodnutia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6Cdo/127/2017 zo

dňa 30.01.2019 naplnené aj v tomto konaní (obdobne napr. rozsudok Krajského súdu v Prešove sp. zn. 1CoCsp/6/2021 zo dňa 13.5.2021).

9. Keďže žalobca ako spotrebiteľ bol v predchádzajúcom spore úspešný voči žalovanému, pričom, ak bol vydaný platobný rozkaz, voči ktorému nebol podaný odpor, znamená to, že konajúci súd sa stotožnil s argumentáciou žalobcu o porušení právnych predpisov na ochranu spotrebiteľa, keď uvedený nárok posúdil ako bezdôvodné obohatenie, prvoinštančný súd konštatoval, že sú splnené zákonné podmienky na priznanie nároku na primerané finančné zadosťučinenie.

10. Žalovaný v konaní tvrdil, že už vyplatením bezdôvodného obohatenia došlo k naplneniu funkcií inštitútu primeraného finančného zadosťučinenia, keďže žalovaný už raz sankcionovaný bol a to tým, že žalobcovi bol poskytnutý úver bez úrokov a poplatkov a sumu prevyšujúcu istinu mu na základe rozsudku vyplatil. Súd však má za to, že nemožno „ukracovať“ v tomto konaní žalobcu (v kontraktáčnom procese dlžníka) od možnosti domáhať sa i primeraného finančného zadosťučinenia. Napokon bol to v tomto konaní žalovaný (v kontraktáčnom procese veriteľ), kto porušil spotrebiteľské právo, preto musí znášať aj riziko multiplikačného žalobného efektu, všetko vo svetle toho faktu, že je to žalobca, kto je pri iniciácii sporu tzv. dominus litis.

11. Pri určovaní výšky finančného zadosťučinenia súd prvej inštancie konštatoval, že aj bez stanovenia kritérií výšky primeraného finančného zadosťučinenia (zákonodarcom), treba vychádzať z toho, že toto má plniť jednak funkciu satisfakčnú, jednak funkciu sankčnú tak, aby dostatočne odradilo dodávateľa od nekalého konania, ktorého sa dopustil voči úspešnému spotrebiteľovi a jednak podľa názoru súdu ho treba chápať aj ako odmenu za to, že sa spotrebiteľ pustil do sporu s nepochybne ekonomicky a právne silnejším dodávateľom a svojím úspechom priniesol benefit aj pre ostatných spotrebiteľov v tom, že možno predpokladať, že dodávateľ sa konania, ktorého sa dopustil voči nemu, už voči ďalším spotrebiteľom nedopustí, prípadne sa ho nedopustí v takej intenzite. Súčasne však toto finančné zadosťučinenie nesmie predstavovať neopodstatnené, neprimerané obohacovanie sa na strane žalobcu. Súd mal pritom za to, že vyplatením bezdôvodného obohatenia došlo k čiastočnému naplneniu satisfakčnej funkcie inštitútu primeraného finančného zadosťučinenia, čiastočne k naplneniu sankčnej funkcie, keď ide o prostriedok občianskoprávnej sankcie za porušenie právneho predpisu. Súd mal pochybnosti ohľadom funkcie odradzovacej, keď súdu sú z úradnej činnosti známe prípady, keď ani početné rozsudky o vrátení bezdôvodného, neodradili žalovaného v používaní zmlúv, pričom je potrebné zohľadniť, že žalovaný sa v súdnych konaniach domáha nárokov, o ktorých vie, že nemajú právny základ. Takisto je súdu známe z úradnej činnosti v iných typoch konaní (napr. vyporiadanie pasív v BSM), že v mnohých prípadoch dlžníci z neplatných alebo bezúročných zmlúv, riadne plnia. Uložená občianskoprávna sankcia musí byť pre žalovaného dostatočne dôrazná, aby došlo k naplneniu tiež odradzovacej funkcie, aby sa žalovaný nespoliehal na to, že aj v prípade nesplnenia svojich zákonných povinností bude mať nárok na istinu a zákonný úrok z omeškania, ale že ak bude naďalej porušovať zákon, môže to a malo by spôsobiť citelnú sankciu na jeho strane.

12. Pokiaľ ide o konkrétnu výšku primeraného finančného zadosťučinenia, tú určuje voľnou úvahou súd, podľa okolností veci. Krajský súd v Prešove v rozhodnutí 17Co/17/2018 zo dňa 10.4.2018 uviedol, že "Pri stanovení výšky primeraného finančného zadosťučinenia treba vychádzať zo závažnosti vzniknutej, resp. hroziacej ujmy, okolností tak na strane žalobcu ako aj žalovaného, okolností, za ktorých došlo k porušeniu práva žalobcu. Pri určení výšky finančného zadosťučinenia sa nemožno striktno držať ujmy, ktorá žalobcovi objektívne hrozila, resp. mu vznikla. Inštitút primeraného finančného zadosťučinenia nemôže slúžiť na finančné obohatenie sa žalobcu, resp. na kompenzáciu jeho majetkovej škody, ale v danom prípade musí zostať na úrovni a vo funkcii účinného a odradzujúceho prostriedku ochrany."

13. Prvoinštančný súd považoval za primeranú výšku finančného zadosťučinenia sumu 800,- eur, ktorú žalobca žiadal a vo výroku I. ju žalobcovi priznal. Prvoinštančný súd pri určovaní danej sumy ako primeranej prihliadol na skutočnosť, že žalobca musel v danej veci ako spotrebiteľ aktívne uplatňovať svoje práva podaním žaloby, žalovaný nereagoval na návrhy zmierného riešenia veci a vystavil spotrebiteľa neistote počas celého priebehu konania, pričom výška ujmy spôsobenej žalobcovi je kvantifikovateľná výškou priznaného bezdôvodného obohatenia v sume 5.633,62 eur, pričom žalobca tvrdil, že táto suma bola i vyššia. Podstatnou je aj skutočnosť, že skutočná výška odplaty za poskytnutie úveru formálne (podľa zmluvy) predstavovala 8.460,28 eur, skutočná odplata mala predstavovať až sumu 9.959,24 eur, čo pri zohľadnení istiny úveru (5.149,- eur) predstavuje zo

strany žalovaného úžeru. U žalobcu nebol zásadne tvrdený, ani preukázaný fatálny dopad na jeho sociálnu situáciu z dôvodu preplatenia úveru, rovnako nebol tvrdený, ani preukázaný zásadný vplyv porušenia povinností žalovaného (preplatenia úveru, či správania žalovaného v konaní) na jeho emočné prežívanie (okrem neistoty v súdnom konaní), prípadne aj so vznikom dôsledkov (vznik psychických problémov, či ochorení), ktoré všetky aspekty by odôvodňovali priznanie vyššej sumy finančného zadosťučinenia, a tak je žalovaná suma finančného zadosťučinenia primeraná, keď podľa názoru súdu nespôsobuje neprímerané obohacovanie žalobcu v porovnaní s percentuálnym vyjadrením prípadného obohatenia žalovaného pre prípad, že by žalobca plnil v zmysle úverovej zmluvy. Taktiež nebolo sporným skutkové tvrdenie žalovaného, že žalobca od žalovaného čerpal viacero spotrebiteľských úverov, a teda opakovane sa so žiadosťou o poskytnutie služby obrátil na žalovaného, čo tiež poukazuje na nižšiu mieru subjektívneho prežívania nespokojnosti so službami poskytnutými žalovaným. Po zhodnotení uvedených aspektov veci súd dospel k záveru, že keďže na strane žalobcu neboli preukázané, ani zásadne negatívne subjektívne charakteristiky danej veci, a to najmä agresívne obchodné praktiky, či závažné negatívne dôsledky na strane žalobcu, primeranou sumou priznaného finančného zadosťučinenia bude suma 800,- eur, ktorá predstavuje cca 15% (14,20%) priznaného bezdôvodného obohatenia, ktorú výšku súd považuje za primeranú okolnostiam danej veci, pričom súdu sú známe prípady finančného zadosťučinenia v spotrebiteľských veciach od 10% až do 25% a preto 15% nevybočuje z rámca obvyklých občianskoprávných sankcií v obdobných veciach. Súd má za to, že uvedená výška finančného zadosťučinenia bude dostatočne plniť sankčnú a odradzovaciu funkciu, ako aj dodatočnú odmeňovaciu funkciu spotrebiteľovi, keď satisfakcia bola žalobcovi z veľkej časti poskytnutá už predchádzajúcim rozhodnutím, ktorým došlo aj k reparácii jeho majetkovej ujmy. Dodávateľ má súčasne jednoduchú možnosť sa plateniu finančného zadosťučinenia, prípadne aj iným zodpovednostným následkom v iných úverových prípadoch vyhnúť, a to tým, že bude podnikáť v rámci pravidiel stanovených právnymi predpismi SR. Súčasne súd mal za to, že priznanie finančného zadosťučinenia vo výške 800,- eur nebude predstavovať neodpodstatnené finančné obohacovanie sa žalobcu, pri zohľadnení všetkých krokov, ktoré musel žalobca podniknúť, aby úspešne uplatnil svoje právo.

14. Žalovaný namietal výšku žalobcom žiadaného finančného zadosťučinenia a žalobcu žiadal o jej zdôvodnenie, či preukázanie jeho ujmy, ktorá podľa jeho názoru nemala vzniknúť. Pokiaľ ide o odôvodnenie výšky finančného zadosťučinenia v peniazoch, súd prvej inštancie poukázal na analógiu iuris s ustanovením § 50 ods. 3 zákona o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov, v zmysle ktorého ak sa sťažovateľ domáha primeraného finančného zadosťučinenia, musí uviesť rozsah, ktorý požaduje, a z akých dôvodov sa ho domáha. Teda nemusí uviesť odôvodnenie výšky, ale dôvody, z akých sa domáha zadosťučinenia. Požiadavka výšky je v tomto prípade splnená uvedením konkrétnej sumy, ktorú žalobca považuje za primeranú a dôvody žalobca uvádzal od podania žaloby v celom konaní. To, že ich žalovaná strana neakceptuje ako dôvodné alebo preukázané, neznamena, že nie sú dané. Ak sa dôvody žalovanej strane javili ako nepreukázané, v konaní bola dostatočným spôsobom zistená spôsobilosť konania žalovaného porušiť spotrebiteľské práva žalobcu, čo zakladá oprávnený nárok na priznanie primeraného finančného zadosťučinenia. Závažnejšie okolnosti uvedené v bode 20. rozsudku, ktoré neboli dané v tomto konaní, môžu mať vplyv na priznanie vyššieho finančného zadosťučinenia.

15. O trovách konania súd prvej inštancie rozhodol podľa § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 a 2 CSP v spojení s čl. 4 CSP. Žalobca bol v konaní plne úspešný (čo do základu nároku), keď výška prisúdeného nároku v danej veci závisela od úvahy súdu, preto má žalobca voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100%. O výške trov konania bude rozhodnuté samostatným uznesením po právoplatnosti tohto rozsudku. Pre výpočet trov právneho zastúpenia sa bude vychádzať z výšky priznanej sumy.

16. Proti tomuto rozsudku v celom jeho rozsahu podal prostredníctvom svojho právneho zastúpenia odvolanie žalovaný, pričom uplatnil odvolacie dôvody v zmysle § 365 ods. 1 písm. f) a h) CSP a domáhal sa, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie, prípadne, aby rozsudok zmenil a priznal žalovanému náhradu trov konania a trov právneho zastúpenia.

17. Po poukaze na znenie § 3 ods. 5 ZoOS odvolateľ uviedol, že ustanovenie vyžaduje splnenie niekoľkých podmienok zo strany žalobcu a to:

1. Spotrebiteľ sa pri porušení práv a povinností ustanovených zákonom môže proti porušiteľovi domáhať ochrany svojho práva na súde, avšak spotrebiteľove práva a povinnosti úverovou zmluvou uzatvorenou

so žalovaným neboli žiadnym spôsobom poškodené. Predmetom konania pod sp. zn. 27Csp/85/2019 bolo výlučne vydanie bezdôvodného obohatenia, o ktorom rozhodol súd vydaním platobného rozkazu, čo v žiadnom prípade nemožno vyhodnotiť ako úspešné uplatnenie porušenia práv a povinností.

2. spotrebiteľ, ktorý na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi. Podľa odvolateľa nestačí len samotné porušenie zák. č. 250/2007 Z.z., ale súčasne aj porušenie práv a povinností ustanovených inými predpismi. Žalobca v žalobe neuviedol, akým spôsobom mal žalovaný práva a povinnosti žalobcu ako spotrebiteľa poškodiť. Obmedzil sa len na konštatovanie, že uzatvorená úverová zmluva nemá náležitosti podľa § 9 ods. 2 zák. č. 129/2010 Z.z., čo však nemožno považovať za porušenie práv a povinností, ktoré by mali za následok poškodenie spotrebiteľa, nakoľko pre spotrebiteľa by z toho vyplynula len výhoda, že poskytnutý úver je pre neho bezúročný a bez poplatkov.

3. Primerané finančné zadosťučinenie. Podľa odvolateľa pokiaľ súd vyhlási úverovú zmluvu za bezúročnú a bez poplatkov, žiadna škoda spotrebiteľovi nevznikla, práve naopak získa výhodu, ktorú by mu neposkytla žiadna banka. Ak by na základe takejto skutočnosti malo byť spotrebiteľovi priznané ešte primerané finančné zadosťučinenie výklad § 3 ods. 5 zák. č. 250/2007 Z.z. nie je správne aplikovaný. V tejto súvislosti odkázal na rozsudok Krajského súdu Prešov sp. zn. 14Co/91/2012, 29C/105/2016, 17Co/17/2018, 9Co/50/2018.

18. Ujma už bola žalobcovi nahradená plnením na základe platobného rozkazu sp. zn. 27Csp/85/2019. Iná ujma žalobcovi nevznikla, žalobca ju v žalobe neuviedol, ani inak nešpecifikoval. Je preto nedôvodné a neadekvátne zamieňať inštitút bezdôvodného obohatenia s inštitútom primeraného finančného zadosťučinenia. Pri priznaní ešte aj ďalšieho umelo navýšeného primeraného finančného zadosťučinenia by sa z poskytovania úverov stala príjmová činnosť pre spotrebiteľov, ktorým by sa ešte aj platilo za poskytnutie úveru. Primerané finančné zadosťučinenie nemôže slúžiť neprimeranému finančnému obohacovaniu sa spotrebiteľov. Za jedno nedodržanie náležitostí úverovej zmluvy by bol žalovaný postihnutý dvakrát - vydaním bezdôvodného obohatenia a priznaním primeraného finančného zadosťučinenia, čo je v rozpore so zásadou ne bis in idem. V tejto súvislosti odvolateľ poukázal na rozsudok Okresného súdu Nové Mesto nad Váhom sp. zn. 10C/44/2017.

19. Podľa odvolateľa je dôležité si uvedomiť, že bol to práve žalobca, ktorý si o poskytnutie úveru žiadal, s výškou poskytnutého úveru bol oboznámený, bol si vedomý, že si berie spotrebiteľský úver, z ktorého si veriteľ uplatňuje úroky a poplatky. S celým kontraktačným procesom žalobca vedome a dobrovoľne súhlasil podpisom úverovej zmluvy. Pre žalovaného je nepochopiteľné, aby výhodu v rýchlom získaní finančných prostriedkov žalobca pretočil na ujmu, resp. hrozbu ujmy, za ktorú požaduje primerané finančné zadosťučinenie. Žalovanému nie je zrejmé k akému poškodeniu práv spotrebiteľa vôbec dochádza. Ak súdy vyhlásia poskytnutý úver za bezúročný a bez poplatkov, pre spotrebiteľa to predstavuje výlučne výhodu a nie škodu. Jediným poškodeným zostane veriteľ. V danom prípade žalobcovi žiadne, ani len potenciálne riziko ujmy nehrozilo, ale z celého zmluvného vzťahu so žalovaným sa snažil len vyťažiť výhody a finančné prostriedky. Ani súdy by nemali spotrebiteľov zbavovať zodpovednosti za svoje záväzky a následne im ešte priznať primerané finančné zadosťučinenie, ktoré nemôže slúžiť na finančné obohatenie sa žalobcu, resp. na kompenzáciu jeho majetkovej škody, ale musí zostať na úrovni účinného a odradzujúceho prostriedku ochrany, ktorou žalovaný považuje za splnenú už ukrátením veriteľa o úroky a poplatky. Je nevyhnutné skúmať hľadisko primeranosti uplatneného nároku, preto vyplatenie žalovanej sumy 800,- Eur odvolateľ považuje za nedôvodné, nepreukázané a v rozpore s cieľom normy, ktorú zákonodarca primeraným finančným zadosťučinením sledoval. Žalovaný počas celého trvania úverového zmluvného vzťahu so žalobcom požadoval len plnenie zmluvných povinností, ku ktorým sa žalobca zaviazal. Takéto konanie nemožno vyhodnotiť ako porušenie práv a povinností žalobcu zo strany žalovaného, ktoré by zakladalo nárok na vyplatenie primeraného finančného zadosťučinenia. V tejto súvislosti odvolateľ odkázal na rozhodnutie Krajského súdu Prešov sp. zn. 9Co/36/2020.

20. Žalobca odvolanie nepodal. K doručenému odvolaniu žalovaného predložil prostredníctvom svojho právneho zastúpenia písomné vyjadrenie, ktorým navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok v celom rozsahu potvrdil ako vecne správny a súčasne zaviazal žalovaného k náhrade trov odvolacieho konania žalobcu v rozsahu 100%.

21. K podmienkam pre uplatnenie § 3 ods. 5 ZoOS žalobca poukázal na to, že ako spotrebiteľ sa domáhal právoplatne ukončeným konaním na Okresnom súde Trnava pod sp. zn. 27Csp/85/2019

ochrany proti porušeniu práv a povinností ustanovených zákonom proti porušiteľovi. Zároveň na súde úspešne uplatnil porušenie svojich práv a povinností ustanovených uvedeným zákonom a osobitnými predpismi, keď Okresný súd Trnava v predmetnom konaní zaviazal žalovaného zaplatiť žalobcovi 5.633,62 Eur s príslušenstvom. Je výlučne chybou žalovaného, že napriek dlhoročným skúsenostiam a opakovaným poučeniam zo súdnych rozhodnutí nepredkladá spotrebiteľom formulárové produkty s právne súladným obsahom (čo dokonca označuje za výhodu pre spotrebiteľa). Je daná úvaha, že ak spotrebiteľa v predchádzajúcom konaní majetkovo poškodil do výšky 5.633,62 Eur s príslušenstvom z titulu bezdôvodného obohatenia, ako potom postupuje žalovaný vo vzťahu k iným spotrebiteľom, ktorí nebránia svoje práva na súde. Označená suma nie je len nepatrnou ujmou. V tejto súvislosti žalobca odkázal na rozhodnutie NS SR sp. zn. 6Cdo 389/2015, ktorý uviedol, že v súvislosti s ust. § 3 ods. 5 zák. č. 250/2007 Z.z. pod úspešným uplatnením porušenia práva alebo povinnosti treba rozumieť úspešné uplatnenie konkrétneho nároku z porušenia práva alebo povinnosti napríklad nároku na náhradu bezdôvodného obohatenia... Žalobca si teda bezpochyby v inom súdnom konaní úspešne uplatnil právo na vydanie bezdôvodného obohatenia. Finančné zadosťučinenie má plniť jednak funkciu satisfakčnú, jednak sankčnú a jednak ho treba chápať ako odmenu za to, že spotrebiteľ sa pustil do sporu so silnejším dodávateľom a svojim úspechom priniesol benefit aj pre ostatných spotrebiteľov. Žalovaný porušil práva žalobcu v dôsledku čoho mu nevznikla len ujma majetková, ale i nemajetková. Žalobca musel vyhľadať právne poradenstvo, iniciovať spor. Zo strany žalovaného došlo k takému porušeniu spotrebiteľského práva, ktoré bolo bez ďalšieho spôsobilé privodiť (aj privodilo) ujmu spotrebiteľovi spočívajúcu v nezákonnom preplatení spotrebiteľského úveru a teda v strate finančných prostriedkov. V tejto súvislosti žalobca odkázal na rozsudky Krajského súdu Banská Bystrica sp. zn. 12Co/473/2016, 6Co/99/2018, 6Co/22/2018. Zdôraznil tiež záver NS SR vo veci pod sp. zn. 6Cdo/127/2017, podľa ktorého cieľom finančného zadosťučinenia je predovšetkým odradiť dodávateľov od protiprávneho konania voči spotrebiteľom. Možno ho však chápať aj ako prostriedok na vyvolanie aktivity spotrebiteľov domáhať sa ochrany svojich práv proti dodávateľom v prípadoch, kedy dodávatelia ich práva hrubým spôsobom porušujú. Z rozhodnutia Krajského súdu Prešov sp. zn. 7Co/350/2015 poukázal na to, že výška nemajetkovej ujmy môže zodpovedať výške finančnej ujmy, ktorá spotrebiteľovi hrozila. Žalobca si pritom neuplatnil ani rozhodovacou praxou ustálené minimum. Žalobca bol nútený v dôsledku konania žalovaného domáhať sa ochrany svojich práv prostredníctvom súdneho konania, ktoré zasahuje do bežného života spotrebiteľa a je spôsobilé privodiť ujmu v súkromnom živote vo forme strachu a nepríjemných pocitov. Vzhľadom na to nemožno pochybovať, že výška žalobcom požadovaného primeraného zadosťučinenia je adekvátna (ak nie podhodnotená - nepredstavuje ani jednu tretinu z výšky spôsobenej ujmy). Za stavu, že cieľom inštitútu finančného zadosťučinenia je okrem iného mať reálny a efektívny odradzujúci účinok vo vzťahu k dodávateľovi od upustenia recidívy porušovania spotrebiteľských práv, suma finančného zadosťučinenia 800,- Eur je plne opodstatnená s ohľadom na skutočnosť, že spotrebiteľovi nielen hrozilo, že žalovaný od neho bude vymáhať plnenia nad rámec istiny, na ktoré nemal nárok, ale k tomuto aj reálne došlo.

22. Za zarážajúce označil vyjadrenie žalovaného, že mu nie je zrejmé k akému poškodeniu práv spotrebiteľa vôbec dochádza, keď súdy vyhlásia poskytnutý úver za bezúročný a bez poplatkov, v dôsledku čoho žalobca neplatí úroky a poplatky, ale len istinu a predstavuje to pre neho výlučne výhodu a nie škodu. Preto sa zdá, že výchovný a odstrašujúci účinok pre dodávateľa by mal byť v prejednávanej veci primárnym. Z obsahu odôvodnenia rozhodnutie jednoznačne vyplýva veľmi dôsledné skúmanie konajúceho súdu nielen pokiaľ ide o splnenie podmienok vzniku práva na primerané zadosťučinenie, ale súd sa veľmi dôsledne vysporiadal i s jeho priznanou výškou, pričom prihliadal na funkcie, resp. zmysel a účel inštitútu primeraného zadosťučinenia a to nemajetkovú ujmu žalobcu najmä vo finančnom obmedzení, psychické napätie a stres, sankčnú funkciu primeraného zadosťučinenia, ako aj subjektívny prístup oboch strán k protiprávnemu konaniu, ktorý bol nepochybne preukázaný, ako i spôsob zásahu a časové trvanie závadného konania veriteľa s tým, že predmetná zmluva bola uzavretá dňa 15.3.2012, pričom až do roku 2019, teda viac ako sedem rokov, žalobca znášal závadné konanie veriteľa.

23. S prihliadnutím na všetky skutkové okolnosti daného prípadu, vychádzajúc i z aplikačnej praxe súdov, podľa názoru žalobcu výška priznaného zadosťučinenia je primeraná dôsledkom, ktoré malo platenie neoprávnených súm žalovaného na žalobcu, ako aj intenzite zásahu do práv žalobcu spôsobeného konaním žalovaného a možno ju považovať za adekvátny nástroj satisfakcie, úlohou ktorého je vyrovnať narušenú rovnováhu voči tomu, kto právo spotrebiteľa porušil a zároveň bude slúžiť na odradenie dodávateľa od porušovania práv spotrebiteľov.

24. Podľa žalobcu žalovaný neuviedol v odvolaní také dôvody, na základe ktorých by bolo potrebné zmeniť alebo zrušiť napadnutý rozsudok, ktorý žalobca považuje za správny, riadne odôvodnený, vychádzajúci z relevantnej právnej úpravy a výsledkov dokazovania.

25. Ďalšie podania v odvolacom konaní strany do spisu nedoručili.

26. Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 34 zák. č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku - ďalej CSP), po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 362 ods. 1 CSP), oprávneným subjektom - stranou, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 359 CSP), proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie, proti ktorému zákon odvolanie prípúšťa (§ 355 ods. 1 CSP), po skonštatovaní, že podané odvolanie má zákonné náležitosti (§ 127 a § 363 CSP) a že odvolateľ použil zákonom prípustné odvolacie dôvody (§ 365 ods. 1 písm. f) a h) CSP), preskúmal napadnuté rozhodnutie v medziach daných rozsahom (§ 379 CSP) a dôvodmi odvolania (§ 380 ods. 1 CSP), s prihliadnutím ex offa na prípadné vady týkajúce sa procesných podmienok, ktoré ale nezistil (§ 380 ods. 2 CSP), súc pritom viazaný skutkovým stavom ako ho zistil súd prvej inštancie bez potreby zopakovať alebo doplniť dokazovanie (§ 383 CSP), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario), keď miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku bolo oznámené na úradnej tabuli a na webovej stránke súdu minimálne 5 dní pred jeho vyhlásením (§ 219 ods. 3 CSP), po preskúmaní zákonnosti a vecnej správnosti rozhodnutia a jemu predchádzajúceho konania dospel k záveru, že odvolaniu žalovaného nie je možné priznať úspech, keďže napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie je v celom rozsahu vo výrokoch vecne správny, v dôsledku čoho boli splnené podmienky pre jeho potvrdenie (§ 387 CSP).

27. Predmetom konania je žalobou uplatnený nárok žalobcu na zaplatenie od žalovaného sumy 800,- Eur z titulu primeraného finančného zadosťučinenia v zmysle § 3 ods. 5 zák. č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa (ZoOS) nárokovany s poukazom na to, že žalobca ako spotrebiteľ na súde úspešne uplatnil porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej zákonmi na ochranu spotrebiteľa, keď Okresný súd Trnava vydaním už právoplatného platobného rozkazu vyhovel jeho žalobe o zaplatenie 5.633,62 Eur s príslušenstvom z titulu bezdôvodného obohatenia vyplateného žalobcom ako spotrebiteľom žalovanému ako veriteľovi, ako sumy presahujúcej istinu úveru, z titulu spotrebiteľskej úverovej zmluvy č. SUA 12/001228 uzavretej medzi spornými stranami dňa 15.3.2012. Prvoinštančný súd podanej žalobe s poukazom na vyššie popísané odôvodnenie v celom rozsahu vyhovel.

28. Predmetom odvolacieho konania v danej veci, v ktorej je súd viazaný ako rozsahom, tak i uplatnenými odvolacími dôvodmi, bolo posúdiť, či súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam (§ 365 ods. 1 písm. f) CSP), a či rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (písm. h) citovaného ustanovenia), a to z dôvodov konkretizovaných v podanom odvolaní žalovaného.

29. Rozhodujúcim hmotnoprávnym ustanovením pre danú vec je § 3 ods. 5 ZoOS, podľa ktorého proti porušeniu práv a povinností ustanovených zákonom s cieľom ochrany spotrebiteľa môže sa spotrebiteľ proti porušiteľovi na súde domáhať ochrany svojho práva. Združenie sa môže na súde proti porušiteľovi domáhať, aby sa porušiteľ zdržal protiprávneho konania a aby odstránil protiprávny stav, a to aj vtedy, ak takéto konanie porušiteľa poškodzuje záujmy spotrebiteľov, ktoré nie sú len jednoduchým súhrnom záujmov jednotlivých spotrebiteľov poškodených porušením spotrebiteľských práv, ale ide o konanie porušiteľa uplatňované voči všetkým spotrebiteľom (ďalej len "kolektívne záujmy spotrebiteľov"). Spotrebiteľ, ktorý na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi, má právo na primerané finančné zadosťučinenie od toho, kto za porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi zodpovedá.

30. Pretože odvolací súd preberá súdom prvej inštancie zistený skutkový stav, pokiaľ ide o preukázané skutočnosti právne rozhodné pre posúdenie žalobcom uplatneného nároku a pretože v celom rozsahu zdieľa jeho právne závery vo veci, pričom sa stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, s poukazom na ust. § 387 ods. 2 CSP, odvolací súd konštatuje správnosť jeho dôvodov a odkazuje na správne a presvedčivé odôvodnenie písomného vyhotovenia preskúmaného rozsudku. Odvolací súd nenachádza dôvod, pre ktorý by sa mal od skutkových alebo právnych záverov súdu prvej inštancie odchyliť a nemôže preto dať za pravdu odvolateľovi. Na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia, vychádzajúci z odvolacej argumentácie žalovaného, dopĺňa iba nasledovné:

31. Prioritne odvolací súd konštatuje, že žalovaný v podanom odvolaní nenamieta žiadne nové skutočnosti, s ktorými by sa prvoinštančný súd nebol riadne vysporiadal v napadnutom rozsudku.

32. Pokiaľ žalovaný uvádza, že žalobcove spotrebiteľské práva neboli žiadnym spôsobom poškodené, je potrebné poukázať na ods. 14 odôvodnenia preskúmaného rozsudku, v ktorom prvoinštančný súd skonštatoval, že porušenie práv spotrebiteľa spočíva v nedodržaní predpisov o ochrane spotrebiteľa žalovaným, inak by nevznikol právny titul na vydanie bezdôvodného obohatenia. Vyhovenie žalobe žalobcu vo veci Okresného súdu Trnava sp. zn. 27Csp/85/2019, v ktorom konaní bol vydaný už právoplatný platobný rozkaz, ktorým bola žalovanému uložená povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 5.633,62 Eur s prísl. z titulu bezdôvodného obohatenia spočívajúceho v preplatení istiny úveru o sumu úrokov a poplatkov, keď úver bol pre porušenie zákona považovaný za bezúročný a bez poplatkov, je nevyhnutné vidieť úspešné uplatnenie konkrétneho nároku z porušenia práv a povinností ustanovených zákonmi na ochranu spotrebiteľa v súlade s § 3 ods. 5 ZoOS.

33. S otázkou žalovaným tvrdenej potreby kumulácie porušenia práv a povinností ustanovenej zák. č. 250/2007 Z.z. a zároveň aj osobitými predpismi, sa prvoinštančný súd správne vysporiadal v ods. 13 odôvodnenia preskúmaného rozsudku a s jeho záverom, že citované ustanovenie nevyžaduje kumuláciu viacnásobného porušenia noriem na ochranu spotrebiteľa sa odvolací súd plne stotožňuje a na odôvodnenie v tejto časti odkazuje.

34. Pokiaľ odvolateľ zdôrazňuje, že žiadna škoda spotrebiteľovi nevznikla, naopak získal výhodu bezúročného a bezpoplatkového úveru, treba zdôrazniť správny záver súdu prvej inštancie, že z citovaného zákonného ustanovenia nevyplýva, že poskytnutie primeraného finančného zadosťučinenia spotrebiteľovi musí byť spôsobilé alebo musí vyvolať škodu či ujmu na strane spotrebiteľa, takúto podmienku zákon nestanovuje (záver NS SR sp. zn. 6Cdo/127/2017). V danom prípade ale porušenie spotrebiteľského práva žalovaným, priamo spôsobilo ujmu žalobcovi spočívajúcu v nezákonnom preplatení úveru, a teda v strate finančných prostriedkov v nemalej výške v rozsahu priznaného bezdôvodného obohatenia 5.633,62 Eur po dobu niekoľko rokov až do vydania bezdôvodného obohatenia žalovaným žalobcovi.

35. Uplatnenie, resp. priznanie nároku na finančné zadosťučinenie v zmysle cit. § 3 ods. 5 ZoOS nie je vylúčené vtedy, ak súd predtým zaviazal veriteľa na vydanie bezdôvodného obohatenia spotrebiteľovi, ide o nároky, ktoré sú na sebe nezávislé, vychádzajúce z odlišných špecifických zákonných ustanovení, pričom ich kumulácia nie je ničím vylúčená. Spotrebiteľovi vzniká nárok v zmysle cit. § 3 ods. 5 ZoOS nezávisle od akýchkoľvek predtým získaným plnení od veriteľa. Tým, že podmienkou nároku na finančné zadosťučinenie je predchádzajúce úspešné uplatnenie porušenia spotrebiteľských práv alebo povinností, zákonodarca musel rátať s tým, že spotrebiteľovi môže byť ako následok porušenia práva priznaných voči veriteľovi niekoľko plnení. Ako správne uzavrel prvoinštančný súd v ods. 17 preskúmaného rozsudku, žalovaný, ktorý porušil spotrebiteľské právo, musí znášať riziko multiplikačného žalobného efektu.

36. Keďže, ako už bolo uvedené vyššie, aplikované ustanovenie nevyžaduje, aby spotrebiteľovi bola privedená konkrétna ujma, nebolo ani potrebné, aby sa žalobca vyjadroval aká ujma mu vznikla, ako to nesprávne namieta odvolateľ.

37. Pokiaľ odvolateľ poukazuje na to, že žalobca si bol vedomý podmienok poskytnutého úveru a s celým procesom dobrovoľne súhlasil podpisom úverovej zmluvy, prvoinštančný súd správne v ods. 15 preskúmaného rozsudku uviedol, že bolo zákonnou povinnosťou žalovaného predložiť spotrebiteľovi na podpis zmluvu v súlade s právnou úpravou na ochranu spotrebiteľa, čo žalovaný porušil vychádzajúc z právoplatného platobného rozkazu, zaväzujúceho žalovaného vydať žalobcovi bezdôvodné obohatenie.

38. S poukazom na znenie cit. ust. § 3 ods. 5 veta tretia ZoOS vo vzťahu k výške tohto peňažného zadosťučinenia zákon nestanovuje žiadne špeciálne podmienky okrem toho, že musí byť primerané. Primerané peňažné zadosťučinenie predstavuje akúsi náhradu morálnej ujmy ako satisfakcie za stav, kedy spotrebiteľ musel trpieť, keďže vrátením neoprávnene zaplatených finančných prostriedkov sa všetko nezhojilo. Primeranosť je nevyhnutné odôvodniť čo do základu a výšky a voľná úvaha súdu v tomto smere musí byť preskúmateľná. Na posúdenie výšky finančného zadosťučinenia bude mať vplyv

rozsah a intenzita zásahu do práv spotrebiteľa, keď na jeho strane v súvislosti s konaním žalovaného vznikli nepriaznivé ekonomické dôsledky, vzniknuté bezdôvodné obohatenie malo negatívny dopad na ekonomickú situáciu a zabezpečovanie potrieb rodiny spotrebiteľa a nepochybne vyvolalo u spotrebiteľa stresovú situáciu, psychické vypätie, stav neistoty a obavy z budúcnosti. Odvolací súd je toho názoru, že pri posudzovaní primeranosti výšky finančného zadosťučinenia je potom nevyhnutné zohľadniť intenzitu zásahu do práv spotrebiteľa, výšku bezdôvodne požadovanej sumy žalovaným, dĺžku trvania závadného stavu a spôsobilosť tohto konania vyvolať negatívne následky v živote spotrebiteľa.

39. K otázke výšky finančného zadosťučinenia, ktorá je na úvahe súdu, odvolací súd v celom rozsahu odkazuje na odôvodnenie preskúmaného rozsudku, najmä v jeho ods. 18 a 20, s ktorým odôvodnením výšky priznaného zadosťučinenia sa odvolací súd v plnom rozsahu stotožňuje a v podrobnostiach naň odkazuje. Prvoinštančný súd správne vzal do úvahy všetky funkcie primeraného zadosťučinenia a vychádzajúc zo skutkových okolností daného prípadu, správne ustálil, že žalobcom v žalobe uplatnená suma 800,- Eur, je s prihliadnutím na výšku bezdôvodného obohatenia žalovaného 5.633,62 Eur, ako i na dĺžku trvania závadného stavu (cca 7 rokov) primeraná, keď dosahuje iba 14,2% z priznaného bezdôvodného obohatenia. Porušenie povinností žalovaného veriteľa malo za následok obmedzenie komfortu žalobcu vo viacerých oblastiach života, najmä však vo finančnom obmedzení, ktoré žalobcovi neoprávnenými platbami v prospech žalovaného dlhodobo vznikalo (cca 7 rokov). Nemohlo zostať bez zohľadnenia, ani že bezdôvodné obohatenie nedôvodne získané žalovaným na úkor žalobcu (5.633,62 Eur) presahovalo istinu úveru (5.149,- Eur). Po zhodnotení všetkých relevantných okolností, dospel odvolací súd k záveru, že žalobou uplatnené finančné zadosťučinenie vo výške 14,2% priznaného bezdôvodného obohatenia, sa dokonca nachádza v dolnom pásme primeranosti. V danej veci je ale súd viazaný žalobným návrhom žalobcu, ktorý nemôže prekročiť (§ 216 ods. 1 CSP).

40. Ďalšie odvolacie argumenty odvolací súd považoval pre rozhodnutie vo veci samej už za nerozhodné, bez potreby sa nimi osobitne vysporiadať. I podľa už konštantnej judikatúry súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkmi/stranami konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi/stranami konania. Odôvodnenie rozhodnutia tak nemusí dať odpoveď na každú jednu poznámku, či pripomienku účastníka/strany konania, ktorú nastolil. Je však nevyhnutné, aby bolo reagované na podstatné a relevantné argumenty účastníkov/strán konania (porovnaj napríklad rozhodnutia Ústavného súdu SR sp. zn. II.ÚS 251/04, III.ÚS 209/04, II.ÚS 200/09 a podobne). Odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní nemusí dať odpoveď na každú otázku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov rozhodnutia, ktoré sa preskúmava (II. ÚS 78/05). Preto na ostatnú odvolaciu argumentáciu odvolateľa zaoberajúcu sa ďalšími okolnosťami prejednávanej veci, vzhľadom na uvedené závery už irelevantnú a nespôsobilú ovplyvniť rozhodnutie, i s poukazom na princíp hospodárnosti konania (čl. 17 OSP), odvolací súd nepovažoval za potrebné reagovať špecifickou odpoveďou.

41. S poukazom na vyššie uvedenú argumentáciu, v spojení s odôvodnením rozsudku prvoinštančným súdom, potom odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie tak vo vyhovujúcom meritórnom výroku I., ako aj v závislom výroku II. o náhrade trov konania, ako vo výrokoch vecne správny, s použitím ust. § 387 CSP potvrdil.

42. V zmysle § 396 ods. 1 CSP ustanovenia o trovách konania pred súdom prvej inštancie sa použijú aj na odvolacie konanie. Podľa ods. 2 ak odvolací súd zmení rozhodnutie, rozhodne aj o nároku na náhradu trov konania na súde prvej inštancie.

43. V zmysle § 255 ods. 1 CSP súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci. Podľa ods. 2 ak mala strana vo veci úspech len čiastočný, súd náhradu trov konania pomerne rozdelí, prípadne vysloví, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo.

44. V zmysle § 262 ods. 1 CSP o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí, podľa ods. 2 o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

45. V tomto odvolacom konaní bola plne úspešný žalobca a preto podľa citovaných ustanovení žalobcovi vzniklo právo na plnú náhradu trov odvolacieho konania voči v odvolaní neúspešnému žalovanému. Prípadná existencia dôvodov hodných osobitného zreteľa v zmysle § 257 CSP odôvodňujúca výnimočné nepriznanie náhrady trov úspešnej strane (či už úplné alebo čiastočné), pritom v konaní nebola tvrdená, ani ju odvolací súd nezistil. Odvolací súd preto žalobcovi priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania voči žalovanému v plnom rozsahu (100%), pričom o výške náhrady trov rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie skončí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

46. Senát krajského súdu toto rozhodnutie prijal pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je podľa § 421 CSP prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvom pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP).

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 CSP).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil (§ 426 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plyní znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1).

Povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 CSP).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 CSP).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 CSP).